'Η ἐξαπάτησις διά τῶν φυσιογνωμιῶν

ΟΙ ΣΩΣΙΑΙ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

'Επτά Στάλιν — Τρεῖς Τσῶρτσιλ — Δύο Μοντγκόμερυ — Δύο Χίτλερ καὶ σωρεία ἄλλων «διπλῶν» προσώπων.

ΝΤΟΥΜΠΛΕΞ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Καὶ ἕνας ἐπαγγελματίας ἐξευρέσεως σωσιῶν

ΛΟΝΔΙΝΟΝ (Αὔγουστος). Οἱ σωσίαι εἶναι γνωστοὶ διὰ τὴν δράσιν τους ἀκόμη καὶ εἰς τὸν πόλεμον. Ὁ σωσίας τοῦ στρατάρχου Μοντγκόμερυ ἔπαιξεν ἀποφασιστικὸν ρόλον εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀποβάσεως τῆς Νορμανδίας τὴν 6ην Ἰουνίου 1944 μὲ τὸ νὰ ξεγελάσῃ τοὺς Γερμανούς. Ὀλίγον πρὸ τῆς ἀποβάσεως αὐτῆς ὁ «Μοντγκόμερυ» ἐγένετο δεκτὸς μεθ' ὅλων τῶν τιμῶν ὑπὸ τοῦ στρατάρχου Σὲρ Μάϊτλαντ Οὐΐλσων εἰς τὸ Ἀλγέρι. Φασισταὶ πράκτορες εἰδοποίησαν τοὺς Γερμανοὺς ὅτι ὁ «Μόντυ» εὑρίσκετο μακρὰν ἀπὸ τὰς βάσεις του τῆς εἰσβολῆς. Οἱ ναζισταὶ ἐπείσθησαν ὅτι ἡ ἡμέρα τῆς ἀποβάσεως εἶχεν ἀναβληθῆ καὶ ἀργότερον ἐδοκίμασαν μίαν δυσάρεσιον δι' αὐτοὺς καὶ ἀποφασιστικὴν διὰ τὴν ἔκβασιν τοῦ πολέμου ἔκπληξιν.

Ὁ «Μοντγκόμερυ» εἰς τὴν ἀνωτέρω περίπτωσιν ἦτο ὁ ἔφεδρος ὑπολοχαγὸς Κλίφτον Τζέϊμς, ἠθοποιὸς τὸ ἐπάγγελμα καὶ πιστὸς σωσίας τοῦ στρατάρχου—μὲ τὴν ἐξαίρεσιν ἑνὸς δακτύλου τὸν ὁποῖον εἶχε χάσει ὁ ὑπολοχαγὸς εἰς τὴν μάχην τοῦ Σόμ κατὰ τὸν Πρῶτον Παγκόσμιον Πόλεμον. Διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν παντὸς ἐνδεχομένου ὁ ὑπολοχαγὸς Κλίφτον Τζέϊμς εἶχεν ἐφοδιασθῆ μὲ τεχνητὸν δάκτυλον καὶ τὸ τέχνασμα ἐπέτυχεν ἀπολύτως.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν πολιτικὸν στίβον ὑπῆρξαν κατὰ καιροὺς πολλοὶ ἀξιολογώτατοι σωσίαι. Ὁ Λόϋδ Τζώρτζ εἶχεν μερικούς. Ἕνας ἐξ αὐτῶν, ὁ σεβασμιώτατος Τ. Ράϊς, ὡμοίαζε τόσον πρὸς τὸν «Οὐαλλὸν Μάγον», μὲ τὴν λευκὴν κόμην του καὶ τοὺς πλουσίους μύστακάς του, ὥστε ὁ κόσμος ἐσηκώνετο καὶ τὸν ἔζητοκραύγαζεν εἰς τὰ θέατρα καὶ τὰς διαλέξεις. Ὁ κ. Ν. Κάσεϋ, ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Αὐστραλίας, εἶναι ὁ σωσίας τοῦ κ. Ἀντονυ Ἤντεν.

Ὁ Σὲρ Οὐΐντων Τσῶρτσιλ εἶχε τουλάχιστον τρεῖς σωσίας. Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν ὁ κ. Μπόμπ Ηὶπ ἀπὸ τὴν Ὀξφόρδην, τὸν ὁποῖον ὅλοι ἀπεκάλουν Οὐΐνστων καὶ ὁ κ. Χ. Λόγκ ἀπὸ τὸ Νιοῦ Μάϊντεν τοῦ Σάρρεϋ. Ἀμφότεροι ἐδοκίμασαν τί θὰ πῆ νὰ σὲ πολιορκοῦν οἱ κυνηγοὶ αὐτογράφων. Ἀλλὰ αὐτὸς ποὺ ὡμοίαζε καταπληκτικῶς πράγματι πρὸς τὸν Σὲρ Οὐΐνστων ἦτο ἕνας τέως ὑφυπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὁ Ντάντλεϋ Ράλφ Μαλλόνε, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε τὸ 1950. Μὲ τὸν Βρετανὸν πρωθυπουργὸν συνηντήθη μόνον μίαν φορὰν τὸ 1924. Ἀργότερα διηγεῖτο τὰ ἑξῆς διὰ τὴν συνάντησιν αὐτήν: «Ἐμείναμε καὶ οἱ δύο κατάπληκτοι. Τότε ὁ κ. Τσῶρτσιλ μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ ἔφερεν ἔμπροσθεν εἰς ἕνα καθρέπτην, εἰς τρόπον ὥστε καὶ οἱ δύο ἠμπορούσαμε νὰ βλέπωμε τοὺς ἑαυτούς μας τὸν ἕνα δίπλα εἰς τὸν ἄλλον, καὶ μοῦ εἶπε: «Ποῦ εἶσουνα τόσο καιρὸ ἀδελφέ μου»;

Ὅταν ὁ Σὲρ Οὐΐνστων μετέβη εἰς τὴν Οὐάσικτων τὸ 1943, μερικοὶ Ἀμερικανοὶ τὸν ἐξέλαβον ὡς τὸν κ. Ράλφ Μαλλόνε. Τὸ ἴδιον ἔτος ὁ κ. Μαλλόνε ἔπαιξε «ἐπισήμως» τὸν ρόλλον τοῦ Βρετανοῦ πρωθυπουργοῦ εἰς τὸ ἔργον «Ἀποστολὴ εἰς τὴν Μόσχαν».

Τὸ 1947 ἀνεγράφη εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι εἰς τὸ Κισλοβόντσκ τοῦ Καυκάσου 30 ἄνδρες ὁμοιάζοντες πρὸς τὸν Στάλιν εἰς τὴν σωματικὴν κατασκευὴν καὶ τὰ γενικὰ χαρακτηριστικὰ ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς πειραματόζωα εἰς ἐπιστημονικὰς ἐρεύγας ἀποσκοπούσας εἰς τὴν ἀνακάλυψιν μεθόδου παρατάσεως τῆς ζωῆς τοῦ Ρώσσου δικτάτορος. Ἐπιστήμονες τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως ἐδοκίμαζαν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι κατήγοντο ἀπὸ τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα τοῦ Στάλιν, διαφόρους ὁρροὺς καὶ ἐλιξήρια τῆς ζωῆς. Οἱ 30 αὐτοὶ ἄνδρες ἔπρεπε νὰ ἀντιγράφουν τὸν τρόπον ζωῆς τοῦ Στάλιν μέχρι τῆς τελευταίας λεπτομερείας, ἀκόμη καὶ νὰ κάθωνται εἰς τὸ γραφεῖον ἀπὸ τῆς πρωΐας μέχρι τοῦ μεσονυκτίου.

Κατὰ μίαν σύμπτωσιν, τὸ αὐτὸ ἔτος, ἕνας ἀνταποκριτὴς ἐφημερίδος τοῦ Λονδίνου εἰς τὴν Μόσχαν ὅπου συνεδρίαζεν ἡ Διάσκεψις τῶν Τεσσάρων Μεγάλων, εἶδε ἕνα περίεργον θέαμα μετὰ τὴν λῆξιν μιᾶς παραστάσεως εἰς τὸ Θέατρον Μπολσόϊ, τὴν ὁποίαν εἶχε παρακολουθήσει καὶ ὁ Στάλιν. Ἐνῶ οἱ ὄρομοι πρὸς τὸ Κρεμλῖνον εἶχον ἀποκλεισθῆ καὶ εἶχον παραταχθῆ καθ' ὅλον τὸ μῆκος των ἀστυνομικοὶ εἰς δύο στοίχους, ἓξ πολυτελὴ αὐτοκίνητα ἐπροχώρησαν ἀπὸ τὸ θέατρον, καὶ εἰς κάθε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ὑπῆρχε ἀπὸ ἕνας σωσίας τοῦ Στάλιν.

Μετὰ τὴν ἀποτυχοῦσαν ἀπόπειραν κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ Χίτλερ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1944, οἱ ναζισταὶ ἀρχηγοὶ ἐπεστράτευσαν ἕνα σωσίαν του διὰ νὰ τὸν προστατεύσουν. Ἀλλ' οἱ σύμμαχοι δὲν ἐξηπατήθησαν. Μία μικρὰ λεπτομέρεια εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ δύο φωτογραφιῶν ἀπεκάλυψεν ὅτι ὑπῆρχε κάποια διαφορὰ εἰς τὸ σχῆμα τῶν ὤτων τῶν δύο προσώπων. Ὁ γνήσιος Χίτλερ εἶχε μικρὰ καὶ χονδρὰ ὦτα, ἐνῶ ὁ σωσίας του εἶχε μακρύτερα.

Τὸ 1950 ἐγνώσθη ὅτι ὁ Ἄλμπερτ Πάνκλερ, ἕνας συνταξιοῦχος ἀνθρακωρύχος τοῦ Ρούρ, εἶχε συλληφθῆ 30 φορὲς ἀπὸ τοῦ πολέμου πρὸς ἀνάκρισιν, διότι εἶχεν ὑπηρετήσει ὡς σωσίας τοῦ Χίτλερ.

Οἱ σωσίαι δὲν εἶναι τόσον σπάνιον εἶδος. Ὁ κ. Κάρλ Χόλμς, ἕνας Ἀμερικανὸς φωτογράφος, ὁ ὁποῖος 32 ἔτη συνέλεξε περὶ τὰς 22.000 φωτογραφίας «διπλῶν» προσώπων, ὑποστηρίζει ὅτι ἠμπορεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν σωσίαν οἱουδήποτε διασήμου προσώπου ἐντὸς 48 ὡρῶν.

ΑΤΟΜΙΚΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΧΟΡΕΥΕΙ ΣΟΥΪΝΓΚ

Ὁ Σὲρ Τζὼν Κόκροφτ, Διευθυντὴς τοῦ Βρεταννικοῦ Ἱδρύματος Ἀτομικῶν Ἐρευνῶν, καταναλώνει χορεύων ὀλίγην «ἀτομικὴν ἐνέργειαν» κατὰ τὴν διάρκειαν διαλείμματος τοῦ Διεθνοῦς Συνεδρίου Πυρηνικῆς Φυσικῆς, τὸ ὁποῖον συνῆλθε τελευταίως εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Γλασκώβης.

Ἑλβετικὴ ἐφεύρεσις

Η ΚΑΘΙΕΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΛΑΧΕΙΩΝ ΗΡΧΙΣΑΝ ΑΠΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΑ

Ἡ ἐλπὶς τῶν πτωχῶν

Περίεργος εἶναι ὁ τρόπος τῆς καθιερώσεως τῶν λαχείων, τὰ ὁποῖα σήμερον ἀποτελοῦν διὰ τὰ κράτη καὶ διαφόρους ὀργανισμοὺς συνήθη τρόπον πορισμοῦ χρημάτων.

Καὶ ἡ πρώτη καθιέρωσις τῶν λαχείων ἐγένετο εἰς τὴν Ἑλβετίαν, καὶ δὴ εἰς τὴν Γενεύην, κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον:

Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἀναγεννήσεως συνεκαλοῦντο ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Γενεύης καὶ ἐξέλεγον 120 πρόσωπα, μεταξὺ τῶν ὁποίων διὰ κλήρου ὡρίζοντο οἱ πέντε, οἱ ὁποῖοι θὰ διοικοῦσαν τὸ καντόνιον ἐπὶ ἓν ἔτος. Ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς τῶν 120 μέχρι τῆς κληρώσεως τῶν πέντε ἐμεσολάβει χρονικόν τι διάστημα, κατὰ τὸ ὁποῖον ἤρχισε βαθμηδὸν νὰ ἐπικρατῇ ὁ θεσμὸς τῶν στοιχημάτων περὶ τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα θὰ εὐνοοῦσεν ὁ κλῆρος, διὰ νὰ ἀναλάβουν τὴν διοίκησιν τοῦ καντονίου. Μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου τὰ στοιχήματα αὐτὰ ἐσυστηματοποιήθησαν ὑπὸ διαφόρων κερδοσκόπων εἰς λαχεῖα τὰ ὁποῖα βέβαια δὲν εἶχαν οὔτε τὴν σημερινὴν μορφὴν οὔτε τοὺς σημερινοὺς κανονισμούς. Ἡ Διοίκησις ὅμως τῆς Γενεύης ἐξακριβώσασα ὅτι πολλὰ ἦσαν τὰ κέρδη ἐκείνων ποὺ εἶχον ἀνομιχθῆ εἰς τὴν ἐπιχείρησιν αὐτήν, ἔθεσε χεῖρα ἐπὶ τῶν λαχείων καὶ τὰ κατέστησε μονοπώλιον. Ἔκτοτε τὰ λαχεῖα ἤρχισαν διαδιδόμενα καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης.

Εἰς τὸ Λονδῖνον τὸ πρῶτον λαχεῖον ἐξεδόθη τὸ 1569 καὶ αἱ πρόσοδοί του διετέθησαν διὰ τὰ λιμενικὰ ἔργα. Τρία ἔτη ὀργότερα λαχεῖον ἐξεδίδετο εἰς τὸ Παρίσι καὶ αἱ πρόσοδοί του διετέθησαν διὰ τὴν προικοδότησιν πτωχῶν κοριτσιῶν, καὶ κατόπιν ἐγενικεύθησαν εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον.

Τὰ λαχεῖα στηρίζοντσι κυρίως εἰς τὰς ἐλπίδας τῶν πτωχῶν καὶ τὰ ὄνειρα τῶν κοριτσιῶν. Ὅλοι ὅσοι ἀγοράζουν λαχεῖα περιμένουν νὰ κερδίσουν ἐκ τοῦ .... ἀσφαλοῦς ἀλλὰ χάνουν καὶ χωρὶς νὰ συνετισθοῦν τρέχουν καὶ ἀγοράζουν ἄλλα, διὰ νὰ τροφοδοτήσουν τὰς ὀνειροπωλήσεις των.

Η ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΠΟΔΟΧΩΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Η ΥΠΟΒΟΛΗ ΔΗΛΩΣΕΩΝ ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΩΝ ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ

Ἀρμοδίως ἀνακοινοῦται ὅτι ἐντὸς τοῦ Αὐγούστου 1954 ἅπαντες οἱ ἐργοδόται οἱ ἀπασχολοῦντες ἐργατοϋπαλληλικὸν προσωπικὸν ἀδιακρίτως ποσοῦ ἀμοιβῆς, δέον νὰ ἐπιδώσουν εἰς τὴν Ἐφορίαν δήλωσιν διὰ τοὺς καταβληθέντας μισθοὺς καὶ ἡμερομίσθια τοῦ παρελθόντος μηνὸς Ἰουλίου 1954.

Εἰς αὐτὰς θ' ἀντιφέρωνται: 1) Αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ ὑπαλληλικοῦ καὶ ἐργατικοῦ προσωπικοῦ τοῦ μηνὸς Ἰουλίου 1954 καὶ 2) ὁ ἐπὶ αὐτῶν ἀναλογῶν μηνιαῖος φόρος (ἀφορολόγητον δριον δρχ. 1.000) καὶ τὸ ἀναλογοῦν χαρτόσημον ἐφ' ὁλοκλήρων τῶν ἀμοιβῶν ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀφαιρέσεως, πρὸς 1 ο/ο.

Κατὰ τὴν ἐπίδοσιν οὐδεὶς φόρος ἢ τέλος χαρτοσήμου θὰ καταβληθῇ, καθόσον βάσει τούτων θὰ γίνῃ ἡ προσωρινὴ βεβαίωσις φόρου καὶ τελῶν χαρτοσήμου διὰ τὸ διάστημα ἀπὸ 1—7—54 —30—6—55 ἀξίνα, ὡς γνωστὸν θὰ καταβληθοῦν εἰς 3 δόσεις ἐντὸς τῶν μηνῶν Ὀκτωβρίου 1954 Ἰανουαρίου 1955 καὶ Ἀπριλίου 1955 καὶ ἅπαντα ταῦτα θὰ ἐκτεθοῦν κατὰ τὴν ἐκκαθαριστικὴν δήλωσιν τοῦ Ἰουλίου 1955.

Ἡ ἐν λόγῳ προσωρινὴ δήλωσις εἶναι ἄσχετος μὲ τὴν ἐπιδοθεῖσαν ἐκκαθαριστικὴν κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούλιον 1954.

Πρὸς διευκόλυνσιν παρατίθεται κατωτέρω πίναξ φόρου ἐπὶ μηνιαίων ἀποδοχῶν ὅστις ἰσχύει διὰ τὰς ἀποδοχὰς ἀπὸ 1)7)1954 καὶ ἐντεῦθεν.

Μηνιαία πρόσ.			Φόρος εἰς δρχ.	
1.000			—	
1.100	3	—	1.200	6
1.300	9	—	1.400	12
1.500	15	—	1.600	19
1.700	23	—	1.800	27
1.900	31	—	2.000	35
2.100	41	—	2.200	47
2.300	53	—	2,400	59
2.500	65	—	2.600	73
2.700	81	—	2.800	89
2.900	97	—	3.000	105
3.100	115	—	3.200	125
3.300	135	—	3.400	145
3.500	155	—	3.600	169
3 700	183	—	3.800	197
3.900	211	—	4.000	225
4.100	243	—	4.200	261
4.300	279	—	4.400	297
4.500	315	—	4.600	337
4.700	359	—	4.800	381
4.900	403	—	5.000	425
5.100	445	—	5.200	465
5.300	485	—	5.400	505
5.500	525	—	5.600	545
5.700	565	—	5.800	585
5.900	605	—	6.000	625
6.100	645	—	6.200	665
6.300	685	—	6 400	705
6.500	725	—	6.600	745
6.700	765	—	6.800	785
6 900	805	—	7.000	825
7.100	845	—	7.200	865
7.300	885	—	7.400	905
7.500	925	—	7.600	945
7.700	965	—	7.800	985
7.900	1000	—	8.000	1.025

Ἔντυπα σχετικῶν δηλώσεων δύνανται νὰ ἐφοδιασθοῦν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀπὸ τὴν Οἰκονομικὴν Ἐφορίαν.

Οἱ πρωταγωνισταὶ τῆς «Ἕνης Τέχνης»

Ἀντωνέλλα Λουάλτι, ἡ Ἑλληνοϊταλὶς γόησσα πού μεσουρανεῖ εἰς τὸ Ἰταλικὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα

Χρόνια καὶ χρόνια τὸ Χόλλυγουντ μᾶς εἶχε συνηθίσει στὸν κλασικὸ μακιγιαρισμένο καὶ στελβωμένο τύπο τῆς γόησσας. Ἡ ἄνθησις τοῦ Ἰταλικοῦ κινηματογράφου τῆς νεορεαλιστικῆς σχολῆς, ποὺ παρουσιάζει τὴ ζωὴ χωρὶς φτιασίδια, ἔφερε ἐπανάστασι καὶ στὸν τύπο τῆς γόησσας. Οἱ Ἰταλίδες στὰρ εἶναι ἀτημέλητες, ἄβαφες, ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ φυσικὲς. Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικό, ποὺ τὶς βοήθησε νὰ κατακτήσουν τὸ Παγκόσμιο κοινό, ὅπως συνέβη μὲ τὴν Τζίνα Λολομπριγκίτα, τὴν Συλβάνα Μανγκάνο, τὴν Ἄννα Μαρία Πιερανγτέλι καὶ τὴν Ἀντωνέλλα Λουάλτι.

Ἡ τελευταία εἶναι μία ξανθὴ Ἰτολοελληνίδα ποὺ γεννήθηκε στὴν Βυρητὸ τῆς Συρίας στὶς 28 Μαΐου 1931. Ὁ πατέρας της ἦτο μηχανικὸς · ὁδοποιὸς καὶ λεγόταν Τζιοβανι Λουάλτι καὶ ἡ μητέρα της Ἑλληνὶς ὀνομαζομένη Τασία Κωνσταντινέλλη. Παντρεύτηκαν ἀπὸ ἔρωτα καὶ ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο ἦρθε στὸν κόσμο ἕνα ὄμορφο κοριτσάκι ποὺ σύμφωνα μὲ τὸ καθολικὸ δόγμα πῆρε τὸ ὄνομα Ἀντωνέλλα.

Τὸ 1934, ἡ οἰκογένεια Λουάλτι ἐγκατέλειψε τὴν Μέσην Ἀνατολὴν καὶ ἐγκατεστάθη στὴ Φλωρεντία τῆς Ἰταλίας. Ἐκεῖ ἐσπούδασε ἡ Ἀντωνέλλα, ἐνῶ παράλληλα ἄρχισε νὰ δείχνῃ ἰδιαίτερη κλίσι γιὰ τὴν θεατρικὴ τέχνη, ἐνῶ συγχρόνως παρακολουθοῦσε κάθε τὶ ποὺ εἶχε σχέσι μὲ τὸ θέατρο καὶ τὸν κινηματογράφο παρακαλῶντας τὴν μητέρα της νὰ τὴν ἀφῆσῃ νὰ γίνῃ ἠθοποιός.

Σὲ ἡλικία 17 ἐτῶν εἶχε τελειώσει τὶς μαθητικὲς σπουδὲς ἐνῶ συγχρόνως εἶχε πάρει καὶ δίπλωμα δραματικῆς τέχνης ἀπὸ μία σχολὴ τῆς Φλωρεντίας.

Ἀλλὰ τὰ πράγματα γιὰ τὴν Ἀντωνέλλα ἦρθαν δύσκολα καὶ ὄχι ὅπως τὰ φανταζόταν. Δὲν γνώριζε κανέναν γιὰ νὰ τὴν ἀναδείξῃ καὶ γι' αὐτὸ σὰν ἔξυπνη ποὺ ἦταν κατέφυγε σὲ ἕνα ἔξυπνο στρατήγημα. Μὲ τὶς οἰκονομίες της ἔβγαλε ἀρκετὲς φωτογραφίες σὲ διάφορες πόζες καὶ μὲ τὴν βοήθεια τοῦ τηλεφωνικοῦ καταλόγου—ἀπὸ τὸν ὁποῖον μάθαινε τὶς διευθύνσεις γνωστῶν σκηνοθετῶν—τῆς ταχυδρομοῦσε ἀνωνύμως μὲ τὴν ἑξῆς λεζάντα: «Μία κοπέλλα ποὺ ὅλοι τὴν λένε ὄμορφη, ἀπόφοιτος δραματικῆς σχολῆς, ἡ ὁποία θέλει νὰ παίξῃ στὸν κινηματογράφο...».

Μιὰ τέτοια φωτογραφία πῆρε ὁτὰ χέρια του ὁ γνωστὸς σκηνοθέτης Μάριο Ματτόλι καὶ ἐνθουσιάστηκε τόσο πολύ, ποὺ ζήτησε νὰ τὴν γνωρίσῃ.

Τὸ φίλμ «Δεσποινιδούλα» ἦταν τὸ φίλμ ποὺ τῆς ἀνέθεσε ἀμέσως ὁ Ματτόλι καὶ μὲ τὸ φίλμ αὐτὸ ντεπουντάρισε στὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα ἡ Ἀντωνέλλα. Ὁ θρίαμβός της στὸ φίλμ αὐτὸ τῆς ἄνοιξε διάπλατες τὶς πόρτες τῶν κινηματογραφικῶν στούντιο. Δέκα τρεῖς ταινίες μέχρι τὸ 1952 ἔκαναν τὴν Ἀντωνέλλα μία ἀπὸ τὶς ποιὸ ἀγαπημένες «ἐνζενὺ» τοῦ Ἰταλικοῦ κινηματογράφου.

Ἡ καλλιτέρα της ταινία ποὺ κατέχει ξεχωριστὴ θέση εἶναι «Ἀξιολάτρευτες γυναῖκες» τοῦ Γάλλου σκηνοθέτου Κρίστιαν Ζάκ, μὲ τὴν Μαρτὶν Καρὸλ, τὴν Ντανιὲλ Νταριὲ, κ. ἄ.

Ἡ Ἀντωνέλλα ἄρχισε πρὸ καιροῦ τὸ γύρισμα μιᾶς νέας ταινίας ποὺ τιτλοφορεῖται «Ἡ περιπέτεια τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου» μὲ τὸ σύστημα τῶν τριῶν διαστάσεων.

Τὸ ὄνειρό της εἶναι νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἀθήνα. Στὴ Ρώμη δέ, ἔχει συνδεθεῖ μὲ στενὴ φιλία μὲ τὰς Ἑλληνίδας στὰρ τοῦ Ἰταλικοῦ κινηματογράφου, Εἰρήνη Παπᾶ καὶ Βιργινία Πετιμεζάκη.

Ἡ Ἀντωνέλλα Λουάλτι εἶναι ἀνύπανδρη ἀκόμη καὶ ζεῖ μὲ τὸν πατέρα της σὲ μιὰ ὄμορφη βίλλα στὰ περίχωρα τῆς Ρώμης. Εἶναι καλὴ πιανίστρια, λατρεύει τὴν ἱππασία καὶ τὸ τένις καὶ δείχνει ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ζωγραφική. Πάνω ἀπ' ὅλα, ὅμως, λατρεύει τὴν τέχνη τῆς στὰρ. Γι' αὐτὸ καὶ διαρκῶς τὸ ἄστρο της ἀνεβαίνει στὸ Εὐρωπαϊκὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα.

Αὐτὴ μὲ λίγα λόγια εἶναι ἡ ἱστορία τῆς ὡραίας Ἑλληνοϊταλίδος στὰρ Ἀντωνέλλας Λουάλτι

Ἡ Λάνα Τάρνερ καὶ ὁ Λέξ Μπάξτερ

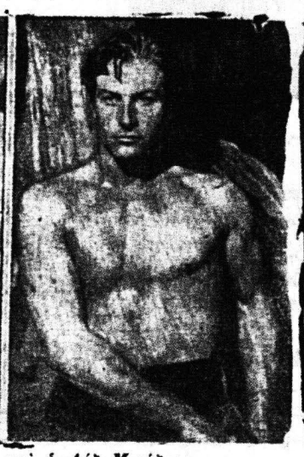

Ἡ Μαίριλυν Μονρόε μετὰ τοῦ συζύγου της

Σὲ μιὰ μακρυνὴ γωνιὰ τῆς Δ. Εὐρώπης

ΤΟ ΕΔΙΜΒΟΥΡΓΟΝ, "ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ,,

Προσπάθειαι ἀναπαραστάσεως τῶν ἀρχαιοτήτων μας

Οἱ ἐπισκέπται τῆς Μεγάλης Βρετανίας σπανίως λαμβάνουν τὸν κόπον νὰ ταξιδεύσουν πρὸς τὰ βόρεια τῆς νήσου καὶ νὰ γνωρίσουν τὴν Σκωτίαν καὶ τοὺς Σκώτους. Ἐν τούτοις εἶναι κάτι ποὺ ἀξίζει πραγματικῶς τὸν κόπον. Ἡ Σκωτία μὲ τὴν πλουσίαν, ἀλλὰ κάπως ἀγρίου μεγαλείου φύσιν της, τὰ κατάφυτα, ἀλλὰ σκεπασμένα ἀπὸ τὴν ὁμίχλην βουνά της, τοὺς ὁρμητικούς της χειμάρρους καὶ τὶς γαλήνιες λίμνες της ποὺ πλαισιώνουν μὲ ἕνα θελκτικὸν μυστήριον τὰ τυκνὰ δάση, εἶναι κάτι τὸ ἐντελῶς ξεχωριστὸ ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν. Ἀλλὰ καὶ οἱ Σκῶτοι, οἱ ὁποῖοι ἔζησαν ἐπὶ χίλια καὶ πλέον χρόνια ἐντελῶς ξεχωριστὴ πολιτικὴ ζωὴ μὲ διαφορετικὰς ἐθνικὰς περιπετείας καὶ ἐκπολιτιστικὰς ἐπιδράσεις, ἔχουν διαμορφώσει ἰδικούς τους τρόπους ζωῆς, ἰδικὸν των χαρακτῆρα καὶ ἐν γένει ἐθνικὴν φυσιογνωμίαν ποὺ διαφέρει σημαντικῶς ἀπὸ ἐκείνην τῶν Ἄγγλων. Μολονότι σήμερον δὲν ὑπάρχει πλέον καμμία σοβαρὰ κίνησις ἀπὸ πολιτικῆς πλευρᾶς, οἱ Σκῶτοι ἐνοοῦν ζηλοτύπως νὰ διατηροῦν τὰ ἐνθύμια τῆς ἱστορίας των καὶ τὸν ἰδιόρυθμον χαρακτῆρα τῆς ζωῆς των ποὺ τοὺς προσδίδει γραφικότητα καὶ ἐνδιαφέρον εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Μία ὁλιγοήμερος διαμονὴ μας εἰς τὸ Ἐδιμβοῦργον μᾶς ἔδωσε τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσωμεν τὴν σκωτικὴν ζωὴν μὲ ὅλας τὰς ἰδιορρύθμους γραφικότητάς της καὶ νὰ ζήσωμεν μέσα εἰς τὰ ζωντανὰ ἀκόμη ἐνθύμια τοῦ ὡραίου παρελθόντος της. Τὸ Ἐδιμβοῦργον ἦτο ἡ πρωτεύουσα τοῦ Βασιλείου τῆς Σκωτίας μέχρι τῆς ἐποχῆς κατὰ τὴν ὁποίαν, μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἐλισάβετ, οἱ βασιλεῖς της Στούαρτ, ἔγιναν καὶ βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας. Ἀλλὰ καὶ τότε ἡ ἕνωσις ἦτο προσωπικὴ τοῦ στέμματος καὶ ἡ Σκωτία διετήρει τὴν Βουλὴν της καὶ τὴν κυβέρνησίν της εἰς τὸ Ἐδιμβοῦργον, μόνον δὲ ἐπὶ βασιλίσσης Ἄννης, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 18ου αἰῶνος, συνετελέσθη ἡ πλήρης πολιτικὴ ἕνωσις μεταξὺ τῆς Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα τοῦ βασιλείου τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Κατὰ τοὺς μακρούς αὐτοὺς αἰῶνας τῆς χωριστῆς πολιτικῆς ζωῆς τῆς Σκωτίας, τὸ Ἐδιμβοῦργον συνηγωνίζετο καὶ ἐνίοτε ξεπερνοῦσε τὸ Λονδῖνον εἰς λαμπρότητα πνευματικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς ζωῆς. Ἂν καὶ εὑρισκόμενον εἰς τὴν βόρειον πλευρὰν τῆς Βρεττανικῆς νήσου, δηλαδὴ περισσότερον ἀπομεμακρυσμένον γεωγραφικῶς ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον τῆς δυτικῆς Εὐρώπης, ἐν τούτοις εὑρίσκετο εἰς πολὺ στενωτέραν ἀπὸ τὴν Λονδῖνον ἐπαφὴν μὲ αὐτὸν καὶ ὑφίστατο πολὺ περισσότερον τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἠπειρωτικοῦ πολιτισμοῦ, διότι ἀπὸ τοὺς Σκώτους ἔλειπε τὸ πατροπαράδοτο συναίσθημα τοῦ ἀπομονωτισμοῦ τῶν Ἄγγλων.

Ἄλλωστε, τὴν σφαγίδα τῆς ἀμέσου ἐπιδράσεως τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἠπειρωτικῆς Εὐρώπης ἀνακαλύπτει κανεὶς εἰς κάθε σελίδα τῆς Σκωτικῆς Ἱστορίας, ὅπως καὶ εἰς κάθε βῆμα ἀνὰ τὸ Ἐδιμβοῦργον. Ἡ τραγικὴ Ἱστορία τῆς Μαρίας Στούαρτ μὲ τὰς δολοπλοκίας τῶν Γάλλων καὶ τῶν Ἱσπανῶν, τοὺς ρωμαντικοὺς της ἔρωτας καὶ τὰ αἱματηρὰ δράματα, ζωντανεύει εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ ἐπισκέπτου τοῦ Ἐδιμβούργου ὅταν οὕτως περιπλανᾶται στοὺς δαιδαλώδεις ἀνηφορικοὺς δρόμους τῆς παλαιᾶς πόλεως ἔως τὸ παλαιὸν φρούριον—ἀνάκτορον, ἢ περιφέρεται εἰς τὰς κομψὰς αἰθούσας τοῦ παλατιοῦ τῶν Στούαρτ.

Τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Ἐδιμβούργου καὶ σήμερον ἀκόμη εἶναι περισσότερον εἰς τὴν ὀργάνωσίν του ἕνα Πανεπιστήμιον τῆς δυτικῆς Εὐρώπης, παρὰ ἕνα ἀγγλικὸν τύπου Καῖμπριτζ ἢ Ὀξφόρδης. Καὶ φθάνει νὰ διασχίσῃ κανεὶς τὴν περίφημον «Ὁδὸν τῶν Πριγκίπων», ἡ ὁποία θεωρεῖται ὡς μία ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας τοῦ κόσμου, μὲ τὴν ἀνοικτὴν ἀπὸ τῆς μιᾶς πλευρᾶς θέαν πρὸς τὸ φρούριον καὶ τοὺς κήπους καὶ μὲ τὰ κλασσικὰ μνημεῖα ποὺ τοὺς στολίζουν, διὰ νὰ ἔχῃ ἀμέσως μίαν γοητευτικὴν ἐντύπωσιν τοῦ σκωτικοῦ πολιτισμοῦ.

Καί, πρ'νματι, ἕνα ἀπ